

[Ellisabeth Arnold]

enkelt at fremstille amfetamin hjemme i sin kælder, hvis man vel at mærke har de nødvendige prækursorer, altså de nødvendige forstadier, og i øvrigt noget ganske beskedent og forholdsvis enkelt apparatur til rådighed.

Det foreliggende lovforslag skal gøre det nemmere for toldvæsenet at opspore de mulige fremstillere af ulovlige stoffer, og der er derfor, som flere andre ordførere har sagt, al mulig grund til at støtte initiativer af denne art.

Men til nogle af de forrige talere må jeg sige, at man jo har inddelt disse stoffer i forskellige grupper af kategorier, og det er helt klart, at kategori 1 er den, der er spændende, det er den, der er tættest på det endelige produkt, og det er disse stoffer, man skal slå ned på i første omgang. Det er om dem, man klart vil sige: Hvis man anskaffer sig disse stoffer, kan det ikke være i nogen ædel hensigt.

Det er lige så klart, at man ikke kan begynde at føre regnskab med alt, hvad der bliver solgt og fremstillet af svovlsyre og saltsyre, men det fremgår heller ikke af loven. Sådan som jeg har opfattet det, skal forhandlere – som i øvrigt er registreret – af disse produkter foretage anmeldelse, hvis der afgives uforudset store og mærkelige ordrer på disse stoffers område.

Jeg tror ikke, at kategori 3, hvortil bl.a. toluen, svovlsyre og saltsyre hører, vil give nogen som helst praktiske resultater, for det er så små mængder af disse, som vil kunne give anledning til fremstilling af ret store mængder narkotika, så det vil ikke være svingninger, der vil kunne observeres af den enkelte forhandler. Derfor synes jeg også, man under udvalgsbehandlingen skal se på, om der er visse af disse ting, som man måske kan se stort på og lave en mindre rigoristisk, bureaukratisk ordning for. Men bureaukrati følger os jo overalt, hvor vi har med narkotika og også med lægemidler i øvrigt at gøre. Der finder et omfattende bogholderi sted om alt, hvad der fremstilles, og alt, hvad der bruges af farmakologisk aktive stoffer, ikke blot her i landet, men også i alle de civiliserede lande, vi normalt sammenligner os med.

Så der er ingen vej udenom: Hvis vi vil have hold på de mulige handler med giftstoffer, som foregår legalt og illegalt rundt omkring, skal vi altså også have en registrering. Det har vi længe haft i Danmark, og det må vi også forudsætte at vore handelspartnere indordner sig under.

Glønborg (KRF):

Kristeligt Folkeparti finder ikke nogen anledning til at hente en almindelig aversion imod EF-bureaukrati frem i denne sag. Tværtimod finder vi, at der her kommer noget godt fra EF, nemlig en støtte til danske ansvarlige myndigheder, så de kan foretage en mere effektiv bekæmpelse af narkotika. Derfor kan vi støtte lovforslaget.

Skatteministeren (Birte Weiss, fg.):

Jeg skal blot takke for den positive modtagelse, som lovforslaget har fået. Der er, som alle ordførerne har været inde på, tale om opfølgning af et EF-direktiv. Der er tale om et godt formål, og det ser ud til, at lovforslaget kan få en let gang igennem Tinget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 280:

Forslag til lov om ændring af lov om byfornyelse og boligforbedring. (Forenkling og metodefrihed).

Af boligministeren (Kofod-Svendsen).
(Fremsat 28/4 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Da vi for godt og vel 10 år siden – i foråret 1982 – fik den første lov om byfornyelse vedtaget her i Folketinget, lagde vi megen vægt på at få skabt et grundlag, der på bedste vis sikrede,

[Lissa Mathiasen]

at vi for alvor fik gang i byfornyelsen, men også at beboerne, der boede i de rigtig dårlige lejligheder med de store mangler, fik muligheden for at komme til at bo bedre.

Men ikke mindst var det væsentligt for os, at det også for lejerne skete på en ordentlig måde, hvor de blev sikret indflydelse og indsigt. Det betød så, at vi i en meget udstrakt grad fik en overordentlig detaljeret lov, som meget nøje foreskrev, hvordan de forskellige procedurer skulle foregå i en byfornyelsesproces.

Vi ønskede med detaljeringsgraden at sikre, at lejerne på ordentlig måde blev taget med på råd, og at vi derved fik skabt løsninger, alle kunne være tilfredse med, også så det blev oplevet som en god og positiv ting f.eks. at være beboer, der skulle igennem denne proces, og at man bagefter kunne glæde sig over, at man nu sad i en god, byfornyet lejlighed. Altså kort og godt: Byfornyelsen blev oplevet som noget godt, som noget positivt, noget, som de implicerede parter var interesseret i at gøre brug af – og selvfølgelig ikke mindst set i forhold til de mange tusind dårlige lejligheder, som vi desværre stadig væk har alt for mange af.

Men erkendt: En så detaljeret lov kan være kompliceret og meget tidkrævende at anvende i praksis. Jeg har også en fornemmelse af, at det nogle gange for beboerne kan føles næsten besværligt at skulle igennem en så stringent procedure, og derfor må det også være rimeligt nu efter godt 10 år at se på, om det stadig er nødvendigt med det samme regelsæt, eller om det kan gøres på en anden og lettere måde, og det tror vi faktisk at det kan. Vi tror, det er forsvarligt. Vi tror, at vi med den viden, som i dag ligger ude i kommunerne, hvor man også kender betydningen af, på hvilken måde processen bør køre, bør give mulighed for en større grad af metodefrihed. Men afgørende for os for at give en større grad af frihed ville være, at vi samtidig fik sikret, at der ikke blev rokket ved lejernes muligheder for indsigt og indflydelse, og at der heller ikke blev rokket ved lejernes vetoret.

Vi håber, at man med forslaget her giver kommunerne, giver lejerne, giver dem, der skal involveres i byfornyelsen fremover, den grad af fleksibilitet, den grad af frihed i valg af metoder, at det kommer til at køre på en mere smidig måde. Vi håber også, det måske betyder, at nogle af de sager, der kører, kommer til at køre

lidt hurtigere, og egentlig tror og håber jeg på, at det også for lejerne i mange sammenhænge vil være en fordel, hvis man giver denne grad af smidighed. Vi mener faktisk, at det foreliggende lovforslag tilgodeser de ting, som har været ønsket fra vor side, og derfor kan vi tilsi-ge vores støtte til lovforslaget.

John Vinther (KF):

Da mit partis ordfører, fru Pernille Sams, er forhindret i at være til stede under denne behandling, skal jeg kort redegøre for Det Konservative Folkepartis stilling.

Forenkling af byfornyelsen har jo været diskuteret i flere år nu. Indtil videre kulminerede forhandlingerne i finanslovforliget for 1993, hvor et af forligselementerne blev, at den offentlige byfornyelsesprocedure skal forenkles. Den er alt for tung i dag. Regeringen har her spillet ud med et forslag, der følger det op, et forslag, der giver kommunerne metodefrihed og mulighed for at nedbringe det urimeligt store tidsforbrug, der er obligatorisk i dag.

Vi havde gerne set større forenklinger, og det har vi heller ikke lagt skjul på under forhandlingerne, men vi erkender, at der her er tale om en begyndelse, således at dette lovforslag kan være et første skridt på vejen, hvis kommunerne ellers bakker ideen op. Når vi så har erfaringerne herfra, håber vi, at regeringen tør gå et skridt videre, men i dag siger vi altså: Hellere lidt end slet ingenting, og derfor støtter vi lovforslaget.

Vedrørende punktet om accessorisk virksomhed for byfornyelsesselskaberne lægger vi meget vægt på, at der med formuleringerne i det foreliggende lovforslag ikke bliver tale om en udvidelse i forhold til det, som byfornyelsesselskaberne udøver af accessorisk virksomhed i dag.

Erik Larsen (V):

I Venstre er vi meget tilfreds med de forenklinger, som lovforslaget lægger op til på byfornyelsesområdet. At få indført nogle forenklinger er også noget, vi har arbejdet meget på i flere år. Vi synes, det er godt, at det nu kan lade sig gøre. Den del af lovforslaget, som omhandler disse forenklinger, større frihed til kommunerne, kan vi derfor fuldt ud bakke op.

Jeg har dog også en bemærkning til spørgsmålet om byfornyelsesselskabernes aktiviteter

[Erik Larsen]

ud over det, man betegner de kendte aktiviteter, nemlig aktiviteterne i udlandet. Jeg vil gerne opfordre til, at vi sikrer os vandtætte skotter, når det drejer sig om de selskaber, som er forudsætningen for, at byfornylsesselskaberne kan operere i udlandet, så der ikke ved tabs-givende virksomhed i udlandet kan trækkes penge ud af byfornylsesselskaberne. Vi vil i hvert fald under udvalgsarbejdet have lup på og lade mange øjne hvile på, at det sikres. Jeg synes ikke, det fremgår af lovtæksten, at en sådan sikring er til stede.

Af boligministerens skriftlige fremsættelse fremgår det jo også, at tanken er, at man i 1993 ønsker at forøge kvoten med 600 mio. kr., og det er statens andel. Derudover ønsker man, at kommunerne gives mulighed for lån på 600 mio. kr., altså en samlet udvidelse på 1,2 mia. kr. i 1993.

Man kan vel sige, at forenklingerne er nødvendige, hvis det overhovedet skal kunne lade sig gøre at få disse forøgede aktiviteter sat i gang. I Venstre håber vi ikke, forenklingerne er kommet med af den grund, men fordi man mener, at der er behov for forenklingerne. Vi vil gerne sige, at vi i Venstre har den opfattelse, at det her er finanslovstof. Vi har en finanslovaftale, der har sat rammerne for de midler, der skal anvendes til byfornyelse, og vi er af den opfattelse – også efter de udtalelser, som bl.a. økonomiministeren er kommet med – at disse finanslovaftaler står ved magt. Det mener vi de skal, og vi indgår gerne i nogle samtaler og nogle drøftelser vedrørende de 600 mio. kr., som der er tale om i finansloven. Vi ønsker altså, hvis vi skal medvirke, at der skal findes kompenserende besparelser for de 600 mio. kr., men vi går gerne ind i et konstruktivt arbejde for at finde disse besparelser, da vi finder, at lovforslaget har mange positive elementer.

Jens Thoft (SF):

SF kan støtte forslaget om afbureaukratisering. Under forudsætning af, at beboernes beskyttelsesværdige interesser ikke krænkes, er vi ubetinget tilhængere af, at man mindsker papirkrigen. Det er vigtigt at få sat gang i byfornyelsen og bysaneringsprojekterne, og at der er tale om papirkrig, er rigtigt nok.

SF kan også støtte, at kommunerne får større råderum, selv om SF er betænkelig ved, at kommunerne nu får mulighed for at allokere

byfornylelsesmidler til erhvervsjendomme. Det synes jeg kan være betænkeligt.

SF vil også gerne positivt overveje afskaffelse af den dobbelte tilbudspligt ved stiftelse af andelsboligforeninger. Igen vil jeg sige, at det er under forudsætning af, at lejernes rettigheder ikke krænkes. Men så vidt jeg kan se, har ministeren ret i, at der ikke er grund til dette yderligere omsvøb.

SF er mere betænkelig ved byfornylsesselskabernes ret til det, som hedder associerede virksomheder. Jeg må sige, at jeg deler Venstres ordfører, hr. Erik Larsens bekymringer for, at penge, der tilgår dansk byfornyelse, ender alle mulige andre steder, og at finansielle fiaskoer i udlandet bliver brugt til at mindske byfornyelsen i Danmark.

Byfornyelsen i den gamle boligmasse hænges i øvrigt – og det beder jeg boligministeren tale med sin kollega skatteministeren om – i en række ejendomstyper. I det bestående system spiller skattemyndighederne rollen som bolig-høj. Det lyder lidt underligt, men sådan er det. Det gælder især for små udlejningsejendomme, hvor ejeren eller dennes familie selv bor i ejendommen, og hvor der selvfølgelig mellem ejerne og skattemyndighederne kan være en strid om: Hvad er den objektive værdi af det lejede? For det skal ansættes skattemæssigt til det, man normalt kunne udleje det for, og der sker det, at skattemyndighederne meget ofte ansætter kvadratmeterpriser, som overstiger dem, bolig-høj A. Nielsen kunne have fået igennem i huslejenævnet. Jeg synes, det er en overordentlig kedelig og betænkelig ting, at man altså oplever, at ligningsmyndighederne tilsidesætter en ordinær omkostningsbestemt huslejberegning, som for sådan noget gammelt saneringsmodent noget jo typisk vil være en pris på 250 kr. pr. m², og siger: Jamen værdien er 400 kr. – færdigt arbejde! Så kan skatteyderen hygge sig gennem systemet.

Når vi kommer til byfornylsessituationen, får vi det samme problem, for når vi giver tilskud til en række af disse byfornylsesprojekter, er det jo, fordi vi godt ved, at omkostningerne overstiger det, som tilføres det lejede i værdi. Det er altså ikke muligt at få væltet hele omkostningen over i form af huslejestigning, for så kommer lejen op over det, det lejede er værd. Men så går skattemyndighederne også ind og siger: Jamen altså, vi beregner 13 pct. af

[Jens Thoft]

investeringen, færdigt arbejde! Og så kommer man op i huslejepriser, som betyder, at i de små ejendomme, hvor ejerne selv bor, vil man i realiteten ikke kunne engagere sig i byfornyelsesprojekter. Og det er jo tovtligt, at det er sådan, for det er netop i den type små ejendomme, hvor der kunne være særlig grund til at indgå i sådanne projekter.

Så jeg vil bede boligministeren om at tale med sin kollega skatteministeren om disse problemer, for jeg synes, det er uheldigt, at vi har den situation.

Kirsten Jacobsen (FP):

Byfornyelsesloven er med årene blevet en kompliceret sag, og derfor er det på høje tid, at man gør en indsats for at forenkle nogle af de procedurer, der skal til, når en ejendom skal byfornyes. Og netop fordi loven er så teknisk og så kompliceret, vil jeg ikke bruge den meget korte tid på en gennemgang af lovforslagets tekniske indhold, men derimod komme med nogle principielle bemærkninger.

Jeg vil gerne sige, at megen byfornyelse kunne være undgået, hvis man i tide havde sørget for, at de nødvendige penge til vedligeholdelse havde været til stede. Det forekommer mig ikke hensigtsmæssigt, når man skal spare, at man så indtager den holdning, at hvis man fjerner vedligeholdelsespengene enten til den bygning, vi er i, eller andre bygninger, vil der med tiden opstå en situation, som gør, at så er det ikke løbende vedligeholdelse længere, nej, så er det byfornyelse, så er det de mange, mange, mange offentlige penge, der skal bruges.

Det skyldes selvfølgelig, at man har haft en helt forfejlet måde at drive boligpolitik på her i landet siden krigen, hvor man har haft maksimalpriser og så meget andet; det kan vi også få en lang, principiel diskussion om, men det skal vi heller ikke.

Jeg vil gerne støtte de bemærkninger, som SF's ordfører kom med om de små ejendomme, hvor ejeren bor, og hvor der er skattemæssige problemer. Den sag har været endevendt i Skatteudvalget, og det var sørgeligt, at uanset at man bøjede det i neon og skar det ud i pap, og at alle kunne se, at det forholdt sig sådan, syntes man alligevel, at når det nu var skrevet på den måde, kunne man lige så godt beholde det sådan. Så jeg håber virkelig, vi får løst det problem.

Så vil jeg også gerne sige, at den del af lovforslaget, som handler om at give imellem 3 og 4 mia. kr. af offentlige midler til at byforny disse nedslidte ejendomme, er Fremskridtspartiet ikke indstillet på at støtte. Det betyder ikke, at vi vil være negative under udvalgsarbejdet; det betyder, at vi vil prøve at få dette forslag til at være så teknisk godt som muligt. For selv om ministeren har gjort sig anstrengelser, er der langt, langt, langt tilbage, inden vi får en lov, som er til at have med at gøre i det virkelige liv.

Jeg vil heller ikke lade være med at bemærke her ved førstebehandlingen, at man faktisk burde komme frem til, at der skal en større egenbetaling til for lejerne, når man får en fuldt byfornyet lejlighed stillet til rådighed. Det kan ikke være meningen, at man gennem offentlige boligstøtteordninger skal betale den samme husleje eller næsten den samme husleje i hvert fald over en 5-årig periode som den lejer, som bor på den modsatte side af gaden, og som overhovedet ikke har fået byfornyet eller moderniseret sin lejlighed, og som bor i slum med toilet på bagtrappen. Det er meningsløst, og sådan nogle ting burde man også gøre op med.

Lad mig så til slut hæfte mig ved, at byfornyeselskaberne nu skal ud og byforny det halve af udlandet. Det vil jeg komme meget tilbage til under udvalgsarbejdet, men vil dog her nævne, at spørgsmålet allerede den 28. juni 1991 blev rejst over for den daværende boligminister; tilladelser til eksportvirksomhed er da allerede givet, og det forekommer mig højst betænkeligt, at man fra sommeren 1991 og indtil nu, altså i en 2-årig periode, faktisk har givet tilladelser, som der ingen lovhjemmel var til. Det synes jeg er yderst betænkeligt. Jeg er imod, at disse tilladelser gives, jeg synes, der er byfornyesopgaver nok her i Danmark, og det vil jeg gerne have dyrket i udvalget.

Så vil jeg gerne til allersidst sige vedrørende det, at man får nogle rimeligere tidsfrister, når det drejer sig om at få godkendt byggeregnskaber i de ejendomme, som er blevet byfornyet, eller som er under saneringsloven, at boligministeren har besvaret et spørgsmål fra mig om, at man vil se på det. Men jeg håber, man vil se alvorligt på det, for det kan jo ikke være meningen, at en lille byejeendom eller en andelsboligforening skal betale høje byggelånsrenter i op til 3 år, fordi Københavns Kommune ikke

[Kirsten Jacobsen]

kan nrøkke sig færdig til at få et byggeregnskab godkendt. Det burde faktisk være sådan, at hvis et byggeregnskab, som er indsendt til kommunen, indeholder de nødvendige oplysninger, er det godkendt, hvis man ikke har reageret inden 3 måneder. Sådan kan man gøre med småhusreglementet, sådan kunne man også gøre i mindre byggesager her.

Jørgen Estrup (RV):

Byfornyelsesloven trådte i kraft for godt 10 år siden og var dengang i høj grad en reaktion på nogle højst u hensigtsmæssige foranstaltninger omkring saneringer ikke mindst i det indre København. Det var vigtigt at få skabt en procedure, som skabte en dialog med beboerne i de områder, der skulle byfornys. Det var også hovedbegrundelsen for den måske på nogle punkter ganske omstændelige procedure, som ligger i byfornyelsesloven. 10 år er selvfølgelig lang tid, og der har jo på andre områder været foretaget ændringer og tilpasninger af byfornyelsesloven, men på det administrative område og med hensyn til forsøget på at fremme dialogen har processen været uændret.

Jeg tror, det er vigtigt nu at tage konsekvensen af de erfaringer, man efterhånden har udmøntet, og gå over til en enklere procedure. Men det har under vores drøftelser af lovforslagets tilblivelse været en klar intention fra radikal side, at vi ikke gik på akkord med ønsket om en fortsat dialog med beboerne i området. Vi ønsker ikke at vende tilbage til situationen fra saneringsloven.

Jeg håber og tror, at det er lykkedes med det forenklingforslag, der foreligger her, og det er jo oplagt ikke noget mål i sig selv at have en besværlig administration. Men vi skal skabe en proces, hvor beboerne i området er med fra starten og har en rimelig mulighed for at være aktive og for at forstå, hvad det er, de nu får tilbudt, for det er et tilbud og et godt tilbud, der ligger i byfornyelsesloven.

Vi er altså klart for forenklingen, men vi ønsker også, at der især i de vanskelige byfornyelsesområder – og det er ikke mindst København, men også andre storbyer – er mulighed for at bruge den gamle proces, hvis man mener, den er den bedste, og det er der også skabt mulighed for i loven.

Jeg synes, det er en klar forbedring og en modernisering af loven, at der samtidig bliver

mulighed for at give ministeren en miljøbemyndigelse, og at der dermed altså også skabes et videre perspektiv i den byfornyelse, der sker.

Det er oplagt, at der i en så omfattende og detaljeret revision som den, der her er tale om, kan være forhold, som man bør se på under udvalgsarbejdet, også selv om man har været ganske omhyggelig med forberedelsen, og det tror jeg er tilfældet.

Som et spørgsmål, man i hvert fald kan diskutere, vil jeg nævne tilbudspligten, hvor vi nu laver en forenkling, som jeg også på Det Radikale Venstres vegne kan støtte, nemlig i form af at vi forsøger et enstrengt system. Men der er selvfølgelig den betænkelighed i det, at det enstrengede system, som hviler på byfornyelsesloven, ikke har noget med markedspriser at gøre. Derfor bør vi nok overveje, om det er den rigtige placering, vi her har fundet på bestemmelsen, men selvfølgelig skal vi prøve at forenkle og ikke have dobbelt tilbudspligt, hvor det ikke er nødvendigt.

På den baggrund kan jeg helt klart støtte forslaget, og jeg skal sige, at det kan CD også.

Boligministeren (Kofod-Svendsen):

Jeg vil gerne begynde med at takke de forskellige ordførere for den velvillige modtagelse af mit forslag, og jeg skal herefter kommentere enkelte af de fremførte synspunkter.

Jeg er enig i, at der skal være en økonomisk adskillelse mellem moderselskab og datterselskab i udlandet. Det spørgsmål blev rejst både af Venstres og SF's ordfører, og også Fremskridtspartiets ordfører var inde på det. Jeg synes, det vil være udmærket, at man stiller spørgsmål i udvalget. Så skal jeg meget gerne yderligere uddybe og præcisere min målsætning på det område.

Dernæst kan jeg sige til SF's ordfører, at der allerede i dag vil blive taget kontakt med skatteministeren og Skatteministeriet, for at vi kan se på de af SF og Fremskridtspartiet rejste spørgsmål.

Til Venstres ordfører kan jeg sige, at der med hensyn til at fremrykke øget investering allerede har været en god dialog med Venstre, og den fortsætter bl.a. på fredag i en lidt større sammenhæng. Jeg er altså fuldt ud opmærksom på dialogen, og jeg er overbevist om, at vi finder en løsning, som vil være tilfredsstillende for en øget indsats på byfornyelsesområdet,

[Bolligministeren]

hvor jeg forstår, at Venstre har helt den samme opfattelse som regeringen, nemlig at det at satse på, at ledig arbejdskraft kommer i arbejde med at forbedre vore ejendomme, er en god målsætning.

Med disse bemærkninger mener jeg jeg har kommenteret alle de rejste synspunkter og takker for den velvillige modtagelse.

At Fremskridtspartiet principielt er modstander af forslaget, kommer ikke som den store overraskelse for mig, men jeg synes naturligvis, det er udmærket, at Fremskridtspartiet ligesom alle andre vil gå ind i udvalgsarbejdet for at gøre forslaget bedre. Jeg er også bestemt åben for argumenter, hvis man kan gøre den forenkling endnu bedre. Der vil sikkert være forskellige opfattelser af, hvordan man gør forslaget bedre, men vi vil overveje de forskellige forslag, og er der et generelt ønske, som alle kan tilslutte sig, er jeg selvfølgelig åben for det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Bolligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 282:

Forslag til lov om ændring af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. (Midlertidig opholdstilladelse til spontane asylansøgere).

Af indenrigsministeren (Birte Weiss).
(Fremsat 28/4 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Dorte Bennedsen (S):**

I efteråret 1992 vedtog Folketinget lovfor-

slag nr. L 41, som var den første lov om at give midlertidigt ophold til visse personer fra eks-Jugoslavien. Loven, som byggede på en opfordring fra UNHCR, omfattede kun personer, der var indrejst før den 1. december 1992.

I Retsudvalget var der bred enighed om det rigtige i, at forslaget kun omfattede mennesker, der var indrejst før lovens ikrafttræden. Baggrunden herfor var dels den helt uoverskuelige situation, der opstod i løbet af efteråret i Jugoslavien, dels at det var en helt ny form for opholdstilladelser, der skulle indføres.

Men der var også enighed i udvalget om, at der skulle foretages en status her i foråret 1993. Og det er denne status, der er gjort, og som har resulteret i det forslag, som nu ligger på vores bord.

Socialdemokratiet kan støtte forslaget, og vi vil også gerne udtrykke tilfredshed med, at disse mennesker med midlertidig opholdstilladelse fortrinsvis anbringes i de nye flygtningelandsbyer, fordi det giver gode muligheder for at give dem en mere meningsfyldt dagligdag og for at gennemføre det undervisnings- og uddannelsesprogram, som skal komme dem til gavn, når de vender tilbage til det tidligere Jugoslavien.

I de forhandlinger, der foregik i efteråret mellem den daværende regering og Socialdemokratiet om indførelse af visumpligt over for visse af de tidligere jugoslaviske republikker, blev der også indgået en aftale om, at Danmark skulle følge opfordringen fra UNHCR om at modtage krigsfanger og deres nærmeste familie. Den daværende justitsminister satte i første omgang denne kvote til 100, og den forhøjede han senere til 200 personer.

På baggrund af problemets omfang og i lyset af, hvor mange krigsfanger andre lande inviterede, fandt vi imidlertid ikke, at denne kvote var rimelig, men vi havde ikke på det tidspunkt mulighed for at få den forhøjet yderligere.

Det er derfor med tilfredshed, at vi kan konstatere, at indenrigsministeren med hjemmel i lovforslag nr. L 41 har taget initiativ til at forhøje kvoten, således at Danmark nu kan modtage i alt 800 personer.

Vi kan således tilsige det foreliggende forslag en hurtig og velvillig behandling.

John Vinther (KF):

Da vi her i Folketinget i efteråret 1992 ved-